

НОВА ХАТА

В родині — радість. Пищить малеча.
Щасливо сміється стомлена мати.
Батько значущо розправив плечі:
Скінчили оце будувати хату!
Сусідки прискіпливі — й ті хвалили:
Гарна хата й міцна, нівроку.
А стіни, бачте, «під шубу» вкрили.
Бо ж та побілка — яка морока!
Довго отак балачки гуділи,
За звичаєм чарка пішла по колу,
Щоб щастя у хату нову вселилось,
А горя й біди — не було ніколи.
Як перші в селі заспівали півні,
Затихло, врешті, в гостинній хаті,
Розбита втомою, ген за північ
Родина дружна вляглася спати.
А вранці, як вишні росою вмились,
На ганку в задумі спинилась мати —
Йй руки її молоді приснились,
Що білим-біло білили хату.

* * *

Що не кажіть, а все-таки не «о»
У слові цім годилося писати.
...Ці суперечки виникли давно.
І, видно, не збираються втихати,
З палким завзяттям схрещують мечі
Філологи, історики, студенти:
Як підібрать до істини ключі,
Переконать, нарешті, опонентів?
Повсюдно вишуковуєм сліди
Чиїхось замаскованих диверсій.
Чи ще багато витече води?
І скільки ми ще висунемо версій?
І хоч комусь це, може, здасться дивним,
Зверніть увагу на такий момент —
Звучить, мов пісня: Рівне, Рівне, Рівне!
І це таки вагомий аргумент.

* * *

Подарую собі теплий жмуток кленового листа,
А хотіла, щоб ти їх теплом мої пальці зігрів.
Дозріває калина червоним гірким намистом
Під сузір'ям холодним жовтневих пругких вітрів.
Ті вітри і мене обвівають і боляче студять,
Залишають в душі безпричинний пекучий щем,
Так шукала тепла під широким твоїм плащем,
Так шукала тепла під широким твоїм плащем,
А тебе не було... Так у пущі немає дороги,
Ти — лиш витвір уяви, хімєра із мрій —
і не більш.

Як осінній листок, упаде і загубиться спогад
І залишиться тільки оцей недописаний вірш.

* * *

Запломеніли сальвії на клумбах,
Згоряє ніч в жагучому вогні.
Йй серпневий вітер не остудить,
Він тихі трави трепетно голубить
В палкім півні.
А в глибині притихлої кімнати,
В пречистому бентежжі нагоди
На нас чекає постіль незім'ята,
Нам сальвії запахнуть, наче м'ята,
Коли до уст моїх торкнешся ти.

Надія ЯРМОЛЮК.